

HA. 66.RW.200105-07

zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning van het college van burgemeester en schepenen

Teneinde na toepassing van de strafwet, op vordering van de stedenbouwkundige inspecteur of het college van burgemeester en schepenen, de feiten, voor zover gepleegd voor 1 september 2009 strafbaar ingevolge de artikelen 99, §1, 146, 1°- 3°, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de Ruimtelijke Ordening dd. 18 mei 1999, en thans strafbaar gesteld zijnde overeenkomstig de artikelen 4.2.1 en 6.1.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening,

de plaats te herstellen in de oorspronkelijk toestand, namelijk;

het opnieuw beplanten van het ontboste terrein overeenkomstig het advies van het Agentschap voor Natuur en Bos van 26 februari 2007, namelijk het omploegen van de percelen tot op een diepte van 20 – 30 cm en het aanplanten van 4.000 stuks gewone den Z1V1 in plantverband 1,50m x 1,50 m, aan te vullen met een gedeelte zomereik Z2 maat 100/150, 1.100 stuks in plantverband 1,50m x 2 m.

en over te gaan tot veroordeling tot een dwangsom van 125 euro per dag bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

Overgeschreven op het hypotheekkantoor te op 07/04/2011,
en ambtshalve ingeschreven.

Ontvangen : 46,32 euro. De Bewaarder (get.

*** **

Gelet op de stukken van het geding:

Gehoord in openbare zitting van 7 mei 2013 :

- het openbaar ministerie in zijn vordering, bij monde van dhr. substituut
procureur des koningen
- beklaagde, de vertegenwoordigd door haar raadsman, mr.
advocaat te in haar middelen van
verdediging.

HA. 66.RW.200105-07

*** **

A. OP STRAFGEBIED :

1. Het ten laste van beklagde gelegde feit, zoals omschreven in de dagvaarding, is genoegzaam naar eis van recht bewezen door de tijdens het vooronderzoek gedane vaststellingen en het onderzoek ter zitting. Het wordt overigens door beklagde niet betwist.

2° Beklagde verzocht ter zitting van 7 mei 2013 om het voordeel van de opschorting.

Het is niet bewezen dat beklagde voorheen reeds enige veroordeling heeft opgelopen die niet zou toelaten om haar de buitengewone gunst van de opschorting toe te staan.

Het ten laste van beklagde bewezen verklaarde feit is anderzijds niet van aard dat het moet gestraft worden met een geldboete, die conform art. 41bis Sw minstens gelijk is aan een hoofdgevangenisstraf van meer dan vijf jaar correctionele gevangenisstraf of een zwaardere straf.

Nu uit het attest van 26 april 2013 van het Agentschap voor Natuur en Bos blijkt dat beklagde volledig voldeed aan de voorwaarde van boscompensatie onder de vorm van een compenserende bebossing, kan haar het voordeel van de opschorting toegestaan worden voor een proefperiode van drie jaar.

B. HERSTELVORDERING

Vermits beklagde inmiddels volledig voldeed aan de voorwaarde inzake boscompensatie onder de vorm van een compenserende bebossing, dient vastgesteld dat de herstellvordering zonder voorwerp geworden is.

*** **

Gelet op de artikelen :

Wetboek strafvordering art. 185,190,194,197

Wetboek strafrecht art. 2

Wet van 29 maart 1962 art. 44, 64 en 69, gewijzigd bij de artikelen 4, 20, 21 en 25 van de wet van 22 december 1970, gewijzigd bij de artikelen 42, 66 en 72 van het Decreet van 22 oktober 1996 en thans strafbaar gesteld door de artikelen 99, 146, 147, 148, 149 en 204 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999, zoals gewijzigd bij Decreten van 28 september 1999 (B.S. 30 september 1999), 26 april 2000 (B.S. 29 april 2000), 13 juli 2001 (B.S. 3 augustus 2001), 1 maart 2002 (B.S. 16 april 2002), 4 juni 2003 (B.S.22 augustus 2003), 21 november 2003 (B.S. 29 januari 2004), 27 maart 2009 (B.S. 15 mei 2009):

Wet 29.06.1964 art. 1,2,3,4,5,6

Wet 15.06.1935 art. 2,14,31,32,33,34,35,36,37,41 en de artikelen aangehaald in dit vonnis.

*** **

OM DEZE REDENEN :

De Rechtbank, rechtdoende **OP TEGENSpraak** :

Verklaart beklagde, de **schuldig** aan het haar ten laste gelegde feit zoals omschreven in de dagvaarding.

Zegt voor recht dat de uitspraak van de veroordeling wordt **OPGESCHORT** voor een termijn van **DRIE JAAR**.

Veroordeelt beklagde tot de kosten van de publieke vordering, in totaal begroot op de som van **85,97 EURO**.

Legt aan de veroordeelde in toepassing van art. 91 K.B. van 28.12.1950, gewijzigd bij art. 1 KB 13.11.2012, de verplichting op tot het betalen van een vergoeding van, rekening houdende met de indexatie, **51,20 EURO**.

Stelt vast dat de herstellvordering zonder voorwerp geworden is.

HA. 66.RW.200105-07

Aldus gevonnist in openbare zitting van de **DE RTIENDE KAMER**,
04 juni 2013, alwaar zetelden:

De heer	rechter, alleenzetelend rechter,
Mevrouw	gerechtelijk stagiair,
De heer	griffier.